

(територіальними, галузевими) групи взаємопов'язаних суб'єктів господарювання з метою надання консультаційних послуг, підвищення їх конкурентоспроможності та консолідації зусиль у вирішенні проблемних питань організаційно-економічного та виробничо-технологічного характеру при дотриманні концепції 5-і (ініціатива, інновації, інформація, інтеграція, інтерес) та отриманні ефектів масштабу, поширення й синергії.

Формування та розвиток консалтингових кластерів допомагатиме планомірному співробітництву між його учасниками в сфері надання консультацій з різних питань, поліпшенню якості управління; сприятиме росту ділової активності підприємницьких структур, підвищенню ефективності їх діяльності, покращенню інвестиційного клімату; відкриватиме нові можливості для підвищення конкурентоздатності та розвитку місцевого бізнесу.

Список використаних джерел:

1. Проданова І.І. Становлення та формування ринку консалтингових послуг у регіоні / Проданова І.І., Бережницька У.Б. // Науковий вісник НЛТУ України. – 2012. – Вип. 22.6. – С. 241–249.
2. Консалтинг [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Консалтинг>.
3. Гринчак О.В. Роль економічних кластерів у підвищенні конкурентоспроможності підприємств АПК / О.В. Гринчак, О.Х. Давлетханова, Г.О. Коваленко.
4. Проект Закону України “Про Загальнодержавну програму розвитку малого і середнього підприємництва на 2014–2024 роки” [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.dkrp.gov.ua/info/2232>.
5. Портер М. Конкуренція / М. Портер // – М. : Вільямс, 2003. – 214 с.
6. Мартиняк І.О. Роль інфраструктури підтримки малого підприємництва в системі кластерних утворень / І.О. Мартиняк // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.pdaa.edu.ua/np/pdf2/4.pdf>.

Самойлович Д.О.

аспірант,

Київський національний економічний університет

імені Вадима Гетьмана

СУПЕРЕЧНОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

За 23 роки постсоціалістичних трансформацій, в Україні відбувалися процеси деіндустріалізації, значно збільшувався імпорт товарів та послуг, тому, сьогодні, як ніколи актуальне питання інноваційного розвитку. З міжнародного досвіду економічно розвинутих країн, ми маємо змогу оцінити моделі інноваційного розвитку і власне нашу спроможність розвиватися цим шляхом. Ті країни, які обрали інноваційну модель економічного розвитку, вже перші ефекти покращення добробуту, на сам перед, власного населення. Нажаль, сьогодні, Україна немає об'єктивних передумов для реалізації інноваційного потенціалу.

Чимало економічних сфер та галузей були і залишаються відсталими, що говорить про неможливість інноваційного стрибку в економічному розвитку. Тому, актуальність цієї роботи полягає у висвітленні проблем та суперечностей, які виникають в середині держави, з приводу можливості або неможливості реалізації державної інноваційної політики.

Відсутність фундаментальних розробок та прикладних досліджень реалізації інноваційного потенціалу значною мірою ускладнює розробку практичних

рекомендацій з його оцінки, формування і ефективного використання урядом держави всього управлінського апарату, для успішної реалізації державної інноваційної політики. За відсутності чіткого визначення категорії «інноваційний потенціал», стає неможливим дослідження всієї економічної системи в межах інноваційного розвитку. В цьому і полягає завдання цього дослідження, у висвітленні фактів реальної дійсності про стан інноваційних процесів в державі та спроможності реалізації інноваційної моделі економічного розвитку.

Кожна економічна система або економіка будь-якої країни є нестабільною, тобто такою, що перебуває в постійному русі. Вона може розвиватися як в сторону прогресу, тобто якісного покращення продуктивних сил та основного типу виробництва, так і в сторону регресу – повернення до застарілих умов ведення господарства та до більш примітивного розвитку продуктивних сил. Вдала інноваційна політика або реалізація інноваційного потенціалу буде означати, що економічна система зробила крок на зустріч якісним змінам, та в подальшому може бути трансформована (під впливом різноманітних чинників) в якісно нову економічну формацію.

Фактично, впровадження інновацій та реалізація інноваційного потенціалу означає, що економіки виходить на новий якісний рівень розвитку. Проте, важливо розуміти, що будь які інновації мають бути економічно обумовлені та не бути тягарем для суспільства. Тому, метою цієї роботи є дослідження суперечностей в процесі формування і реалізації державою, її інноваційного потенціалу

Завданнями дослідження полягають в аналізі категорії «інноваційний потенціал», її змісту, форми і умов реалізації. Крім того, важливо звернути увагу на основні обмеження інноваційної моделі економічного розвитку. Останнє завдання даної курсової роботи полягає у висвітленні методів, інструментів та фундаментальних обмежень в процесі реалізації державної інноваційної політики.

Об'єктом дослідження є динаміка розвитку національної економіки.

Предметом дослідження є суперечність в структурі стимулів економічного розвитку держави як соціального інституту та держави як організаційної форми реалізації суспільних інтересів.

Реалізація державної інноваційної політики спирається на обрані суспільством моделі власного економічного розвитку. Говорячи про інноваційну модель маємо на увазі сукупність істотно покращуючи при цьому умови життєдіяльності та добру населення.

Під інноваціями розуміють "використання наявних факторів у новий спосіб". Інновації – це нові продукти, нові технології, нова організація промислового виробництва, відкриття нових ринків тощо. Джерелом розвитку служать внутрішні процеси, нові комбінації виробничих факторів на основі інновацій.

Форми, яких набувають інновації залежать від обраних критеріїв їх оцінювання. Інновації поділяють за масштабами поширення, за сферою застосування, за ступенем прогресивності, цільовим призначенням, тощо. За такої класифікації стає можливим групування та визначення тої чи іншої інновації. Наприклад: за масштабами інновації можуть бути: світовими, національними, галузевими тощо. За сферою застосування інновації бувають: у виробництво, в управління, у ринок і т.д.

Умовами реалізації інноваційного потенціалу є досить широкий спектр параметрів економічної системи, однак найголовнішим критерієм тут виступає конкуренція. Однак основна конкуренція відбувається не на ринках, а за ринки.

Категорія, що відображає найбільш повне використання сил та стимулів до нововведень є «інноваційним потенціалом». Поняття «інноваційний потенціал» можна трактувати як здатність системи до трансформації фактичного стану речей у нову «форму» з метою задоволення існуючих або виникаючих потреб (суб'єкта – новатора, споживача, ринку тощо. Умови, за яких він може бути реалізований є , взаємозв'язки

між державним, місцевим, регіональним інноваційним потенціалами. Крім цього, до умов реалізації інноваційного потенціалу відносять сприятливе нормативно правове поле, в якому функціонують суб'єкти економічної системи. Це перш за все створення конкурентного середовища для вже існуючих та можливих нових контрагентів галузевого ринку, тощо.

Інноваційна модель економічного розвитку характеризується перенесенням акценту на використання принципово нових прогресивних технологій, переходом до випуску високотехнологічної продукції, прогресивними організаційними і управлінськими рішеннями в інноваційній діяльності, що стосується як мікро-, так і макроекономічних процесів розвитку.

Будь-яка модель економічного розвитку, крім того що має свої переваги і недоліки, має свої унікальні умови реалізації, так звані обмеження, які можливі в процесі реалізації моделі економічного розвитку. Серед таких обмежень виділяють: бюджетні, інституціональні, політичні, соціальні, гендерні, інформаційні, інфраструктурні, обмеження викликані існуванням конкуренції, тощо.

Інновації відіграють провідну роль в трансформаційних процесах суспільства. Вкладаючи кошти в інновації, суспільство закладає основи довгострокової стратегії формування внутрішнього ринку товарів споживчого та виробничого призначення.

Підвищення відкритості економіки запроваджує суттєві обмеження ефективності економічної політики держави, в тому числі – і в інноваційній сфері. Перед урядами, які здійснюють економічні трансформації, стоїть триєдине завдання щодо здійснення структурної перебудови всього комплексу економічних відносин відповідно до потреб ринкової економіки, потреб відкритої економіки, потреб запровадження інноваційного типу розвитку та побудови основ постіндустріального суспільства.

Для реалізації державної інноваційної політики потрібно мати управлінський апарат всіх необхідних методів та заходів для досягнення поставленої мети. До таких методів можна віднести: організаційні, інституціональні, бюджетні методи, тощо. До інструментів реалізації державної інноваційної політики відносять: інструменти регулювання попиту, інструменти регулювання пропозиції, інструменти сприятливого конкурентного середовища і т.д.

Крім можливості використання методів та інструментів державної інноваційної політики, варто брати до уваги фундаментальні обмеження державних програм інноваційної політики. До таких обмежень слід віднести: екстернальні наслідки розподільчих програм, неспроможність державного патерналізму в області захисту національного виробника, в рамках імпортозаміщувальної моделі, а також неспроможність вирішення і прийняття політичних рішень.

Усунення негативних наслідків державного втручання в приватний вибір є предметом дослідження сучасної інституціональної теорії та нового кейнсіанства. Такі вчені як Дж. Стігліц, Дж. Б'юкенен, К. Дж. Эрроу, Р. Масгрейв, формують теоретичну уяву щодо теоретичної оптимізації, програмування і проектування державної інноваційної політики, що в результаті дасть основу для прикладних розробок.